

УДК 347.73

Ірина Буряк,

аспірантка кафедри фінансового права

Університету державної фіскальної служби

України

Погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання в разі виконання місцевого гарантійного зобов'язання: фінансово-правовий аспект

Окремою стадією бюджетного процесу сфері місцевих гарантій, яка настає в результаті виконання місцевого гарантійного зобов'язання за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету, є погашення заборгованості суб'єктом господарювання, що виникла перед Автономною Республікою Крим чи відповідною територіальною громадою міста. Передусім йдеться про відносини, що виникають внаслідок реалізації місцевої гарантії. Такий інструмент забезпечення виконання зобов'язань суб'єктами комунального сектору економіки як місцеві гарантії набуває широкий інтерес та реалізацію на практиці, що викликано передусім тим, що за умови в результаті надання місцевих гарантій формується умовний місцевий борг, який не вимагає відволікання з місцевого бюджету бюджетних коштів і розглядається дослідниками як оптимальний та перспективний інструмент стимулювання інвестиційного розвитку певного регіону, який дає вагомий

соціальний та економічний ефект за умови дотримання передусім встановленого законодавством граничного обсягу місцевого боргу та надання місцевих гарантій, якщо дотримуються принципи та правові вимоги надання місцевої гарантії і ризики непогашення суб'єктом господарювання залученого кредиту (позики) низькі.

Питання правової природи зобов'язань, що виникають з надання державної гарантії та розмежування аспектів приватно- та публічно-правового їх регулювання висвітлювалися в роботах зокрема таких вчених, як Е. Андреев, І. В. Грачева, Н. А. Максимович, В. В. Паплинський, А. Е. Самсонова, Ю. Е. Туктаров, С. О. Шолохін та інших. Дослідження суспільних відносин в сфері погашення заборгованості суб'єктів господарювання, яка виникла у них внаслідок виконання державою відповідних гарантійних зобов'язань досліджували лише фрагментарно, зокрема слід відмітити праці О. Р. Гофмана [1] та С. В. Нефьодова

[2], як такі, в яких в питанні погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання за виконавими державними гарантійними зобов'язаннями. Проте, на жаль питанням особливостей погашення заборгованості суб'єктів комунального сектору економіки, яка виникла в результаті виконання місцевої гарантії та здійснення виплат в сумі наданої гарантії з відповідного місцевого бюджету увага у вітчизняній літературі не приділялась.

Метою статті є розкриття фінансово-правових аспектів погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання в разі виконання місцевого гарантійного зобов'язання.

Момент здійснення витрат бюджету (платежу), спрямованих на виконання гарантійного зобов'язання відповідною територіальною громадою міста (Автономною Республікою Крим) в разі настання гарантійного випадку, є юридичною подією, що обумовлює перехід до Автономної Республіки Крим чи відповідної територіальної громади міста прав вимоги погашення простроченого боргу. Так, з моменту здійснення витрат Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста із відповідного бюджету на виконання гарантійних зобов'язань перед кредиторами шляхом здійснення платежів за рахунок коштів місцевого бюджету або шляхом укладання з такими кредиторами договорів про реструктурування сум, повернення яких гарантовано, відповідно до абз. 1 ч. 8 ст. 17 БК України у суб'єктів господарювання, зобов'язання яких гарантовані, з моменту перерахування бюджетних коштів кредитору виникає прострочена заборгованість перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитами (позиками), залученими під місцеві гарантії, в обсязі фактичних витрат місцевого бюджету та/або таких реструктуризованих сум, а до Автономної Республіки Крим чи територіальної громади міста переходять права кредитора та право вима-

гати від таких суб'єктів господарювання погашення заборгованості в установленому законом порядку, якщо такі права не були передбачені відповідними договорами [3].

Відповідно до ч. 3 ст. 17 БК України в договорі між відповідним місцевим фінансовим органом та суб'єктом господарювання про погашення заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста передбачаються як істотні умови договору, реалізацію окремих з яких розглянемо детальніше: 1) надати майнове або інше забезпечення виконання зобов'язань за гарантією; ч. 5 ст. 17 БК України передбачено, що суб'єкти господарювання, щодо яких було прийнято рішення про надання місцевої гарантії, зобов'язані надати майнове або інше забезпечення виконання зобов'язань якщо інше не передбачено рішенням про місцевий бюджет. В розвиток зазначеного в ч. 6 ст. 17 БК України закріплено, що у разі прийняття рішення про надання кредитів під місцеві гарантії, суб'єктам господарювання, у віданні яких є майно комунальної власності, необхідність надання такими суб'єктами господарювання майнового забезпечення, його розмір та вид визначає Верховна Рада Автономної Республіки Крим - щодо майна Автономної Республіки Крим, відповідна міська рада - щодо комунального майна). Цим самим законодавець дозволив міським та Верховній раді Автономної Республіки Крим на власний розсуд вирішувати питання доцільності та форми забезпечення гарантійного зобов'язання [3] і в результаті більшість місцевих гарантій надається без забезпечення, або таке забезпечення є досить умовним; 2) відшкодувати витрати місцевого бюджету, пов'язані з виконанням гарантійних зобов'язань; права вимоги до гаранта (нового кредитора) переходять в обсязі прострочених перед кредитором (бенефіціаром) платежів навіть в тому випадку, коли через певні об-

ставини територіальна громада міста чи Автономна Республіка Крим проведе реструктуризацію таких зобов'язань перед кредитором; 3) сплатити пеню за прострочення відшкодування зазначених витрат. Пеня нараховується за кожний день прострочення сплати заборгованості у національній валюті з розрахунку 120 відсотків річних облікової ставки Національного банку України за офіційним курсом гривні до іноземної валюти, встановленим Національним банком України на день нарахування пені [3]; 4) надати гаранту права на повністю списання банком коштів з рахунків суб'єкта господарювання на користь гаранта.

Відповідно до ч. 9 ст. 17 БК України позовна давність на вимоги щодо погашення такої заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста не поширюється. Це обґрунтовано тим, що суб'єкт господарювання функціонує як такий, що повністю або частково (в значній частці) перебуває комунальній власності, для суб'єктів комунального сектору економіки місцева гарантія виступає формою допомоги з боку власника чи формою державної (публічної) допомоги суб'єктам господарювання. Тому переважно реалізуються досить "м'які" заходи забезпечення погашення боргу, спрямовані на недопущення банкрутства суб'єкта господарювання, зокрема наступні.

1. Договірне та примусове списання простроченої заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитом (позикою), залученим під місцеву гарантію. Відповідно до ч. 9 ст. 17 БК України прострочена заборгованість суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитом (позикою), залученим під місцеву гарантію (включаючи плату за користування такими кредитами (позиками) та пеню) стягується з

такого суб'єкта господарювання органами доходів і зборів, що є органами стягнення такої заборгованості у порядку, передбаченому Податковим кодексом України або іншим законом, включаючи погашення такої заборгованості за рахунок майна цього суб'єкта господарювання [3]. Так, в ПК України закріплено відповідні повноваження органів доходів і зборів (контролюючих органів), із забезпечення стягнення сум простроченої заборгованості суб'єктів господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитами (позиками), залученими під державні (місцеві) гарантії, а також за кредитами із бюджету в порядку, визначеному цим Кодексом та іншими законами України (п. 19-1.1.38 ПК України) [4].

В свою чергу в п. 1 Підрозділу 10 Розділу XX ПК України встановлено, що погашення простроченої заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитом (позикою), залученим під місцеву гарантію здійснюється у порядку, визначеному главою 9 Розділу II ПК України [4]. Так, глава 9 ПК України "Погашення податкового боргу платників податків" націлена на регулювання суспільних відносин в сфері сплати грошових зобов'язань або погашення податкового боргу. Ця обставина є важливою, оскільки у вказаній главі ПК України передбачені особливості щодо погашення податкового боргу в порівнянні із забезпеченням сплати грошових зобов'язань. Борг за кредитами (виплаченими гарантіями) до податкового боргу не належить, що впливає з поняття "податковий борг", що закріплене в п. 14.1.175 ст. 14 ПК України, а поняття "грошове зобов'язання" в ст. 14 ПК України відсутнє, натомість містить поняття "грошове зобов'язання платника податків", під яким розуміється "сума коштів, яку платник податків повинен сплатити до

відповідного бюджету як податкове зобов'язання та/або штрафну (фінансову) санкцію, що справляється з платника податків у зв'язку з порушенням ним вимог податкового законодавства та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, а також санкції за порушення законодавства у сфері зовнішньоекономічної діяльності” [4].

Особливістю простроченого зобов'язання суб'єкта господарювання за виплаченою місцевою гарантією є те, що в більшості випадків воно випливає з договору, а саме з договору про погашення заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за виконання гарантійних зобов'язань, до обов'язкових умов якого відповідно до ч. 2 ст. 17 БК України належить: 1) внесення плати за надання державної (місцевої) гарантії; 2) надання майнового або іншого забезпечення виконання зобов'язань за гарантією; 3) відшкодувати витрати державного (місцевого) бюджету, пов'язані з виконанням гарантійних зобов'язань; 4) сплатити пеню за прострочення відшкодування зазначених витрат, яка нараховується за кожний день прострочення сплати заборгованості у національній валюті з розрахунку 120 відсотків річних облікової ставки Національного банку України за офіційним курсом гривні до іноземної валюти, встановленим Національним банком України на день нарахування пені; 5) надати гаранту права на договірне списання банком коштів з рахунків суб'єкта господарювання на користь гаранта [3].

Оскільки в договорі передбачена можливість договірного списання, таке списання здійснюється в порядку, передбаченому Главою 6 «Договірне списання» Інструкції про безготівкові розрахунки в національній та іноземній валюті в Україні, затвердженої Постановою Правління Національного банку України [5], це передбачено, що банк обумовлює

своє право на здійснення договірного списання за дорученням платника з його рахунку в договорі банківського рахунку або іншому договорі про надання банківських послуг (п. 6.1. Інструкції), який має містити зокрема: 1) умови, за якими банк повинен здійснити (здійснювати) договірне списання; 2) номер рахунку платника, з якого має здійснюватися договірне списання; 3) найменування отримувача; 4) номер і дату договору з отримувачем, яким передбачене право отримувача на договірне списання коштів з рахунку платника (в нашому випадку це договір про погашення заборгованості суб'єкта господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за виконання гарантійних зобов'язань); 5) перелік документів, які отримувач має надати банку, що обслуговує платника (якщо вони передбачені в договорі). Окремо отримувач (він же стягував відповідно до ст. 17 БК України) для здійснення договірного списання оформляє платіжну вимогу, яку подає до банку, що обслуговує платника, відповідно до п. 2.13 глави 2 цієї Інструкції [5].

Якщо ж гарантія була надана за рішенням відповідної ради, але не за окремим договором, як того вимагає ч. 2 ст. 17 БК України, а за кредитним договором (договором позики чи фінансової допомоги), за яким гарантом виступає відповідно Верховна рада Автономної Республіки Крим чи міська рада, як це передбачено зокрема Законом України «Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії” [6], то механізм договірного списання застосований бути не може, а тому застосовується механізм стягнення, передбачений в Главі 11 Інструкції про безготівкові розрахунки в національній та іноземній валюті в Україні, якою врегульовано порядок списання банком

коштів з рахунків платників податків/суб'єктів господарювання [5] і передбачає списання на підставі рішення суду.

Другим випадком є наявність майнового забезпечення місцевої гарантії, про доцільність застосування якої приймає рішення міська рада при прийнятті рішення про надання місцевої гарантії. Відповідно до Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 р. №435-IV, при наявності застави кредитор (заставодержатель) має право в разі невиконання боржником (заставадодатцем) зобов'язання, забезпеченого заставою, одержати задоволення за рахунок заставленого майна переважно перед іншими кредиторами цього боржника, якщо інше не встановлено законом (право застави). При цьому на відносини застави поширюються положення Закону України «Про заставу» від 2 жовтня 1992 р. №2654. Оскільки таке публічне обтяження реєструється з моменту укладення договору, орган стягнення застосовує власні повноваження для забезпечення погашення боргу за рахунок такого майна в порядку, передбаченому главою 9 ПК України.

Важливо, що в ч. 8 ст. 17 БК України передбачено, що якщо права вимагати погашення боргу не були передбачені відповідними договорами, у разі виконання Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста гарантійних зобов'язань перед кредиторами шляхом здійснення платежів за рахунок коштів місцевого бюджету або шляхом укладання з такими кредиторами договорів про реструктурування сум, повернення яких гарантовано, у суб'єктів господарювання, зобов'язання яких гарантовані, з моменту такого виконання виникає прострочена заборгованість перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитами (позиками), залученими під місцеві гарантії, в обсязі фактичних витрат місцевого бюджету та/або таких реструктурованих сум, а до

Автономної Республіки Крим чи територіальної громади міста переходять права кредитора та право вимагати від таких суб'єктів господарювання погашення заборгованості в установленому законом порядку. В цьому і полягає кардинальна відмінність між наявністю та відсутністю окремого договору між гарантом і позичальником (принципалом), оскільки, якщо такий договір був підписаний, то відповідно до ч. 8 ст. 17 БК України, до Автономної Республіки Крим чи територіальної громади міста в разі виплати гарантії переходять права стягнення простроченої заборгованості не «в межах фактичних витрат», а у повному обсязі незалежно від стану виконання Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста зобов'язань за такими кредитами (позиками).

В Інформаційному листі Вищого адміністративного суду України від 10.10.2013 № 1385/12/13-13 наголошується, що враховуючи тотожність порядку погашення податкового боргу та погашення простроченої заборгованості суб'єкта господарювання перед державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) за кредитом (позикою), залученим державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) або під державну (місцеву) гарантію, а також за кредитом з бюджету (включаючи плату за користування такими кредитами (позиками) та пеню), справи за позовами щодо стягнення заборгованості перед державою, зазначеної в Розділі XX ПК України, належать до юрисдикції адміністративних судів [7]. Позови, спрямовані на погашення боргу за кредитами (позиками), залученими під місцеву гарантію, підлягають розгляду адміністративними судами на підставі п. 3 ч. 2 статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України (КАСУ), згідно з яким адміністративні суди розглядають спори, що виникають з публічних правовідносин [8].

В ч. 10 ст. 17 БК України передбачено, що якщо за рішенням суду Автономній Республіці Крим чи територіальній громаді міста відмовлено у стягненні заборгованості перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитами (позиками), залученими під місцеву гарантію, органи доходів і зборів оскаржують його у встановленому законом порядку [3].

В разі позитивного рішення суду стягувач звертається до банку в порядку, передбаченому главою 11 Інструкції про безготівкові розрахунки, яка регулює порядок списання банком коштів з рахунків платників податків/суб'єктів господарювання. Зокрема в п. 11.1 передбачено, що «органом стягнення (стягувачем) податкового боргу, простроченої заборгованості суб'єкта господарювання перед державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) за кредитом (позикою), залученим державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) або під державну (місцеву) гарантію, а також за кредитом з бюджету (включаючи плату за користування такими кредитами (позиками) та пеню) відповідно до статті 41 Податкового кодексу України та статті 17 Бюджетного кодексу України є контролюючі органи» [5]. Так відповідно до п. 11.2 вказаної Інструкції, стягувач ініціює стягнення коштів: 1) з рахунків платників податків - на підставі рішення суду або рішення керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу (за умов, визначених п. 95.5 ПК України); 2) з рахунків суб'єктів господарювання - на підставі рішення суду. Важливим аспектом є те, що стягувач для стягнення коштів оформляє не менше ніж у трьох примірниках інкасове доручення і подає його до банку, при цьому судові рішення/рішення керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу, на підставі якого

оформлено інкасове доручення (розпорядження), банку не подається (п. 11.4 Інструкції). Банк, що обслуговує стягувача, приймає інкасові доручення (розпорядження) протягом 10 календарних днів з дати їх складання, а банк платника - протягом 30 календарних днів з дати їх складання (п. 11.9 Інструкції) [5].

2. Продаж прав вимоги. Відповідно до ч. 12 ст. 17 БК України «Верховна Рада Автономної Республіки Крим, відповідні місцеві ради можуть встановлювати порядок продажу прав вимоги погашення простроченої більше трьох років заборгованості за кредитами (позиками), залученими під місцеві гарантії з дотриманням вимог, встановлених Кабінетом Міністрів України.» Згідно зі ст. 512 Цивільного кодексу України (далі – ЦКУ) кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги), а правочин щодо заміни кредитора у зобов'язанні вчиняється у такій самій формі, що і правочин, на підставі якого виникло зобов'язання, право вимоги за яким передається новому кредиторі (ст. 513 ЦКУ) [9]. Вимоги встановлені щоправда стосовно заборгованості перед державою в Постанові Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2011 року № 402 [10], але відповідно до вищезазначеного положення, до відносин із продажу вимоги щодо погашення заборгованості в разі виплати місцевої гарантії вони застосовуються за аналогією.

3. Реструктуризація. Так, в ч. 13 ст. 17 БК України закріплено заборону здійснення реструктуризації заборгованості суб'єктів господарювання перед Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста за кредитами (позиками), залученими під місцеві гарантії крім розстрочення її сплати під час санації такого суб'єкта господарювання за участю інвестора, який бере на себе солідарні зобов'язання

щодо погашення такої заборгованості, на строк не більше трьох років на підставі договору, укладеного між таким суб'єктом господарювання, інвестором та органом доходів і зборів. При цьому сума пені, нарахована внаслідок невиконання позичальником таких зобов'язань на реструктуризовану суму заборгованості, списується.

Погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання комунального сектору економіки в разі виконання місцевого гарантійного зобов'язання здійснюється я в добровільному так і в примусовому порядку, в якому стягувачем на користь Автономної Республіки Крим чи відповідної територіальної громади міста виступають органи доходів і зборів, на сьогодні Державної фіскальної служби України. В законодавстві закріплено наступні основні шляхи такого погашення: 1) стягнення богу: а) за підставою: договірне або примусове; б) за об'єктом забезпечення: в грошовій формі чи за рахунок майнового забезпечення; 2) продаж прав вимоги; 3) реструктуризація простроченої заборгованості суб'єкта господарювання. На практиці переважно застосовується механізм при-

мусового стягнення коштів з рахунку боржника – суб'єкта господарювання, що врегульована в ПК України. Проте, оскільки поняття “грошове зобов'язання” в ст. 14 ПК України відсутнє, а в положеннях ПК України воно широко застосовується, вважаємо за доцільне закріпити в ст. 14 ПК України поняття «грошове зобов'язання», під яким пропонуємо розуміти «грошове зобов'язання платника податків та зобов'язання зі сплати простроченої заборгованості суб'єктів господарювання перед державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) за кредитами (позиками), залученими державою (Автономною Республікою Крим чи територіальною громадою міста) або під державні (місцеві) гарантії, а також за кредитами із бюджету в порядку, визначеному цим Кодексом та іншими законами України». Також вважаємо, що окремого дослідження заслуговують питання деталізації положень ПК України в частині забезпечення сплати грошових зобов'язань боржниками в разі виконання місцевого гарантійного зобов'язання та примусового стягнення такого простроченого боргу.

Список використаних джерел

1. *Гофман О. Р.* Правова природа відносин, що виникають внаслідок виконання державних гарантій / О. Р. Гофман // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія “Право”. 2013. Деп. 13.06.2013 року.
2. *Нефьодов С. В.* Фінансово-правове регулювання надання державних (місцевих) гарантій в Україні. Автореф дис...к.ю.н. Спец. 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / Сергій Вітаійович Нефьодов. К.: Державний науково-дослідний інститут МВС України, 2017. 24 с.
3. *Бюджетний кодекс України* від 8 липня 2010 року № 2456-VI - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
4. *Податковий кодекс України* від 2 грудня 2010 року № 2755-VI. - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
5. *Про затвердження Інструкції про безготівкові розрахунки в національній та іноземній валюті в Україні: Постанова Правління Національного банку України* від 21.01.2004 року № 22. - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0377-044>
6. *Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії: Закон України* від 3 листопада 2016 року № 1730-VIII . - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1730-19>

7. *Інформаційний лист* Вищого адміністративного суду України від 10.10.2013 № 1385/12/13-13. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1385760-13/sp:max15?sp=:max15&lang=uk>

8. *Кодекс адміністративного судочинства* України від 6 липня 2005 року № 2747-IV. - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

9. *Цивільний кодекс* України від 16 січня 2003 року 435-IV. – URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

10. *Про затвердження Порядку продажу прав вимоги погашення простроченої більше ніж на три роки заборгованості перед державою за кредитами (позиками), залученими державою або під державні гарантії, та кредитами з бюджету*: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2011 р. № 402. - URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/402-2011-p>

Буряк І. В. Погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання в разі виконання місцевого гарантійного зобов'язання: фінансово-правовий аспект

В статті проаналізовано наступні основні погашення простроченої заборгованості суб'єктів господарювання в разі виконання місцевого (муніципального) гарантійного зобов'язання: 1) стягнення боргу: а) договірне або примусове; б) в грошовій формі чи за об'єкта майнового забезпечення; 2) продаж прав вимоги; 3) реструктуризація простроченої заборгованості. Визначено роль органів доходів і зборів як стягувачів у вказаних суспільних відносинах.

Ключові слова: місцева гарантія, місцеве гарантійне зобов'язання, прострочена заборгованість суб'єктів господарювання

Буряк І. В. Погашение просроченной задолженности субъектов хозяйствования в случае выполнения местного гарантийного обязательства: финансово-правовой аспект

В статье проанализированы следующие основные погашения просроченной задолженности субъектов хозяйствования в случае выполнения местного (муниципального) гарантийного обязательства: 1) взыскание долга: а) договорное или принудительное; б) в денежной форме или за счет объекта имущественного обеспечения; 2) продажа прав требования; 3) реструктуризация просроченной задолженности. Определена роль органов доходов и сборов как взыскателей в указанных общественных отношениях.

Ключевые слова: местная гарантия, местное гарантийное обязательство, просроченная задолженность субъектов хозяйствования.

Buryak I. Redemption of overdue debts of economic entities in case of implementation of local guarantee obligation: financial-legal aspect

The article analyzes the following principal repayments of overdue debts of economic entities in case of implementation of a local (municipal) guarantee obligation: 1) debt collection: a) contractual or compulsory; b) in cash or in the object of property security; 2) sale of claim rights; 3) restructuring of overdue debt. The role of revenue and collection bodies as collectors in the specified social relations is determined.

Key words: local guarantee, local guaranty liability, overdue debts of economic entities